

ARTYKUŁY/ARTICLES

Prof. dr hab. Grzegorz Łaszczyca

Uniwersytet Śląski w Katowicach

ORCID: 0000-0002-9846-8538

e-mail: grzegorz.laszczyca@us.edu.pl

Postępowanie w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji jako szczególne postępowanie administracyjne

The procedure for issuing a decision on the initiation of resolution as special administrative proceedings

Streszczenie

Autor podejmuje próbę określenia charakteru prawnego postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Wykorzystuje w tym zakresie podstawy wynikające z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. W rezultacie uznaje to postępowanie za szczególne postępowanie administracyjne. Przemaszają za tym zarówno kryteria podmiotowe (szczególny charakter podmiotów stosunku procesowego), jak i przedmiotowe (sprawa odnosząca się do stanu wyższej konieczności, doniosłe skutki społeczno-gospodarcze). Autor charakteryzuje wyłączone standardy procesowe (prawo do obrony, prawo odwołania) oraz standardy zachowane w tym postępowaniu. Formuluje wniosek, że dla sprawy indywidualnej wszczęcia przymusowej restrukturyzacji ustawodawca za podstawowe uznał wartości wynikające z prawa materialnego.

Słowa kluczowe: przymusowa restrukturyzacja, postępowanie administracyjne szczególne, Bankowy Fundusz Gwarancyjny

JEL: K40

Ustalenia podstawowe

Z uwagi na rozległość regulacyjną oraz różnorodność stosunków prawnych kształtowanych normami prawa administracyjnego materialnego (m.in. osobowych, rzeczowych, gospodarczych) ogólny wzorzec postępowania administracyjnego, ustanowiony normami ustawy z dnia

Abstract

The author attempts to define the legal nature of proceedings for issuing a decision on the initiation of resolution. He uses the provisions of the Code of Administrative Procedure and the Act on the Bank Guarantee Fund. Consequently, he considers these proceedings to be special administrative proceedings. This is supported by both subjective criteria (the specific nature of the entities involved in the proceedings) and objective criteria (the case relating to a state of higher necessity, significant socio-economic consequences). The author characterizes the excluded procedural standards (the right of defense, the right of appeal) and the standards observed in these proceedings. He concludes that, for individual cases of resolution, the legislator has recognized the values arising from substantive law as the primary principles.

Keywords: resolution, special administrative proceedings, Bank Guarantee Fund

14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego¹, nie może być uznany za wyczerpujący i wystarczający. Próba jego wyłącznego stosowania byłaby nie tylko źródłem wątpliwości, ale także – dla niektórych obszarów prawnych – ujawniałaby jego nieprzydatność czy też swoistą bezprzedmiotowość. Wielopostaciowa specyfika regulacji materialnoprawnej, z wynikającymi z niej celami i wartościami, podmiotami ustalanego stosunku

materiałnoprawnego czy innymi doniosłymi kryteriami, wymaga niejednokrotnie modyfikacji wzorca ogólnego przez przyjęcie odrębnych, szczególnych rozwiązań procesowych w określonych rodzajowo sprawach administracyjnych indywidualnych. W regulacji postępowania administracyjnego jurysdykcyjnego (decyzyjnego) punktem odniesienia, uzasadniającym i nakazującym modyfikację, jest sprawa administracyjna indywidualna, wyznaczająca jego przedmiot. Modyfikacja wzorca ogólnego może mieć różny kierunek i zakres. Może uzupełniać wzorzec ogólny lub może ten wzorzec redukować. Może mieć zakres wąski, obejmujący elementy techniki procesowej, ale może także ingerować w podstawowe wartości procesowe, wyrażane zwykle w normach zaliczanych do grupy kreujących procesowe zasady ogólne. Tak zmodyfikowany wzorzec procesowy można określić jako ustanawiający postępowanie administracyjne szczególne. Jeśli procesowa regulacja szczególna jest niepełna i nakazuje stosowanie k.p.a. (proste lub odpowiednie), postępowanie takie należy do nieautonomicznych.

Kryteria wyodrębniania postępowań szczególnych są zróżnicowane. Rzadziej mają one wymiar podmiotowy, związany ze szczególnym statusem obligatoryjnych podmiotów stosunku procesowego. Zwykle zaś dotyczą warstwy przedmiotowej rozstrzyganej sprawy indywidualnej, czyli kształtowanych uprawnień bądź obowiązków (np. rozstrzyganie w sprawach dotyczących konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela, w sprawach z zakresu prawa prywatnego, w sprawach sankcji administracyjnych, w sprawach szeroko rozumianej przestrzeni i realizowanych w niej inwestycji infrastrukturalnych, ale także w sprawach o charakterze wyjątkowym, nadzwyczajnym oraz w sprawach z zakresu ochrony interesów zbiorowych podmiotów niepublicznych, istotnych dla interesu publicznego)².

Postępowanie administracyjne w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, kończące się decyzją administracyjną wydaną w formie uchwały (art. 11 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji³), spełnia kilka z wyżej wskazanych kryteriów wyodrębniania postępowań szczególnych, tak podmiotowych, jak i przedmiotowych. W pierwszym zakresie charakterystyczny jest dla niego wyspecjalizowany status obu obligatoryjnych podmiotów tego postępowania. Postępowanie to prowadzi Zarząd BFG⁴, czyli jednostkowy (w całym systemie prawnym) i wyspecjalizowany podmiot, współdziałający z innym wyspecjalizowanym organem (Komisją Nadzoru Finansowego), mający status organu administracji publicznej w ujęciu funkcjonalnym w rozumieniu art. 5 § 2 pkt 3 *in fine* k.p.a. (BFG nie jest państwową osobą prawną i nie jest inną państwową jednostką organizacyjną – art. 3 ust. 3 ustawy o BFG⁵), organ kolegialny o nisko ukształtowanym składzie członkowskim (od trzech do pięciu członków, w tym Prezes Zarządu i jego Zastępca – art. 10 ust. 1 ustawy o BFG), działający w formule *in pleno* (decyzję podejmuje cały organ, nie zaś wyodrębniane składy orzecznicze – uchwały podejmowane są większością głosów w obecności co najmniej połowy osób wchodzących

w jego skład, a w przypadku równej liczby głosów decyduje głos Prezesa Zarządu Funduszu – art. 11 ust. 3 ustawy o BFG). Stroną postępowania (podmiotem administrowanym) jest w tym przypadku również podmiot wyspecjalizowany, profesjonalny przedsiębiorca zaspokajający istotne potrzeby społeczno-gospodarcze, tj. podmiot, o którym mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, w szczególności – bank (art. 103 ust. 2 ustawy o BFG w zw. z art. 2 pkt 40 ustawy o BFG). Ta ostatnia norma wprowadza szczególnie pojęcie strony postępowania, wyłączając stosowanie pojęcia ogólnego, uregulowanego w art. 28 k.p.a. Wprawdzie art. 11 ust. 5 ustawy o BFG nie wymienia przepisu art. 28 k.p.a. jako wyłączonego, jednak czyni to przez zastrzeżenie stosowania przepisów k.p.a. „w zakresie nieuregulowanym w ustawie”. Pojęcie strony postępowania administracyjnego w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji nie zostało zatem oparte na kryterium interesu prawnego, lecz uregulowane przy wykorzystaniu metody rodzajowego wskazania podmiotu będącego stroną tego postępowania. Podkreślić należy, że nie ma w tym zakresie znaczenia wynikające z art. 103 ust. 5 ustawy o BFG kryterium „naruszenia interesu prawnego”. Jest ono bowiem wyłączone elementem konstrukcyjnym legitymacji do wniesienia skargi do sądu administracyjnego i nie może być przenieszone do ram postępowania administracyjnego. W wymiarze zaś przedmiotowym rozpoznawana i rozstrzygana sprawa administracyjna wszczęcia przymusowej restrukturyzacji należy do kategorii:

a) spraw zaistniałych w warunkach stanu wyższej konieczności wymagającego interwencji administracyjnej (aspekt nadzwyczajności podkreśla już preambuła Dyrektywy BRR⁶, m.in. jej cele wskazane w pkt 5, czyli umożliwienie wystarczająco wczesnej i szybkiej interwencji w stosunku do instytucji mających problemy finansowe lub będących na progu upadłości, aby zapewnić ciągłość krytycznych funkcji finansowych i gospodarczych danej instytucji),

b) spraw o doniosłych skutkach dla sfery bezpieczeństwa finansowego, w szerokim rozumieniu także dla bezpieczeństwa finansowego Państwa (w szczególności pkt 2 i 3 preambuły Dyrektywy BRR): uniknięcie załamania systemu, które dotknęłoby całą gospodarkę, zagrożenie dla systemu bankowego jako całości, opartego na systemie „naczyń połączonych”, zmniejszenie do minimum wpływu upadłości tej instytucji na sektor gospodarczy i finansowy; upadłość instytucji działającej w skali transgranicznej może zdestabilizować rynki finansowe w innych państwach członkowskich, w których prowadzi ona działalność,

c) spraw wprost zmierzających do ochrony własności, czyli ochrony dobra chronionego konstytucyjnie (art. 21 ust. 1 Konstytucji RP) oraz

d) spraw ukierunkowanych na ochronę interesu „zbiorowego” w tym znaczeniu, że podjęte działania zmierzają do zabezpieczenia wprawdzie interesów indywidualnych, jednak bardzo szerokiej grupy jednostek, a nadto interesu rodzajowo tożsamego (ekonomicznego).

Postępowanie w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji toczy się – w ujęciu ogólnym – według standardu

wyznaczonego normami k.p.a. Standard ten ma charakter obligatoryjny. Wynika to wprost z użytego w art. 11 ust. 5 ustawy o BFG zwrotu „do decyzji [...] stosuje się [...] przepisy ustawy [...] Kodeks postępowania administracyjnego [...]”, a ściślej należałoby stwierdzić, że przepisy k.p.a. stosuje się „do postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji”, kończącego się decyzją administracyjną. Obligatoryjności tej nie zmienia wymóg „odpowiedniego” stosowania przepisów k.p.a. Oznacza on bowiem konieczność dokonania oceny przepisów odniesienia (przepisów stosowanych) (zob. Nowacki, 1964, s. 368; Wróblewski, 1964, s. 3; Błachnio-Parzych, 2003, s. 45 i n.; Skoczylas, 2001, s. 1 i n.), wyłącza mechaniczne ich stosowanie, nakazuje rozważyć, w jakim sensie i zakresie oraz w jaki sposób należy je stosować, uzasadnia w niektórych przypadkach zabieg „sztukowania” przepisów (Skoczylas, 2001, s. 48), natomiast nie wyłącza obowiązku ich stosowania *in genere*. Sam rezultat odpowiedniego stosowania, pozwalający na wyodrębnienie trzech przypadków – a) norm stosowanych „wprost”, niewymagających jakiegokolwiek modyfikacji; b) norm „adaptowanych” dla zasadniczych celów i form danego postępowania; c) norm „wyłączonych”, nieznaających zastosowania ze względu na ich bezprzedmiotowość bądź ich całkowitą sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla tych stosunków, do których miałyby one być stosowane odpowiednio (Nowacki, 1964, s. 370–371) – ma zawsze wymiar indywidualny, odnoszący się do poszczególnych norm lub ich grup, a nie do ustalonego ogólnego obowiązku stosowania.

Procesowy wzorzec kodeksowy odniesiono do postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji z zastosowaniem metody redukcyjnej. Art. 11 ust. 5 wyraźnie wyłącza z tego wzorca określone przepisy bądź grupy przepisów. Są wśród nich normy wyrażające zasady ogólne wraz z konkretnymi ich przejawami w dalszych regulacjach kodeksu, ale są także regulacje materii „technicznej”.

Zredukowany kodeksowy wzorzec procesowy podlega jeszcze jednemu prawnemu zastrzeżeniu. Jego stosowanie następuje „w zakresie nieuregulowanym w ustawie lub rozporządzeniu nr 2021/23”. Ustawa o BFG ustanawia nieliczne szczególne normy procesowe (będą dalej przedmiotem uwagi). Wskazane w art. 11 ust. 5 ustawy o BFG rozporządzenie nr 2021/23⁷ przyjmuje jako zasadę stosowanie krajowych procedur administracyjnych do działań podejmowanych w drodze zarządzeń przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (art. 59). Zastrzega natomiast, że stosowanie to następuje bez uszczerbku dla art. 74 rozporządzenia. Ten ostatni przepis reguluje zaś konstrukcję uprzedniego zatwierdzenia przez sąd decyzji o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o ile przewiduje to prawo krajowe (ust. 1) oraz konstrukcję prawa do wniesienia odwołania, rozumianego szeroko, także jako prawo zaskarżenia decyzji w trybie sądowym, ze wskazaniem legitymacji odwoławczej (każda osoba, na którą ma wpływ decyzja o podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – ust. 3) oraz trzech warunków prawa do

odwołania. Te ostatnie – zgodnie z art. 74 ust. 4 rozporządzenia – są następujące:

- a) złożenie odwołania nie prowadzi automatycznie do zawieszenia skutków zaskarżonej decyzji;
- b) decyzja jest natychmiastowo wykonalna oraz przyjmuje się wzruszalne domniemanie, że zawieszenie jej wykonania byłoby sprzeczne z interesem publicznym;
- c) postępowanie dotyczące odwołania przeprowadza się bezzwłocznie.

W toku postępowania sądowego sąd korzysta z przeprowadzonych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ocen gospodarczych, przyjmując je za podstawę swojej własnej oceny (art. 74 ust. 5 rozporządzenia).

Procesowe standardy wyłączone w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji

Przepis art. 11 ust. 5 ustawy o BFG wyraźnie wyłącza stosowanie w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji standardu prawa wysłuchania (art. 10 k.p.a.) i niektórych innych elementów standardu prawa do obrony, tj. prawa do uzyskania pełnej informacji (art. 9 k.p.a.), w tym także informacji pozyskiwanej w ramach prawa dostępu do akt sprawy (art. 73 k.p.a.), prawa do inicjatywy dowodowej (art. 78 k.p.a.), prawa do działania przez pełnomocnika (wynikające z wyłączenia obowiązku zawiadomienia o wszczęciu postępowania z urzędu – art. 61 § 4 k.p.a.) oraz prawa do zaskarżenia decyzji w trybie administracyjnym (art. 127–140) k.p.a.). Wprost wyłączeniu podlegają także przepisy art. 79 k.p.a. i 81 k.p.a. Przeprowadzanie zatem jakichkolwiek dowodów, w tym opartych na komunikacji bezpośredniej (np. dowód ze świadka lub ustnej opinii biegłego), nie nakłada na organ obowiązku zawiadamiania o miejscu i terminie ich realizacji, wyłączając tym samym prawo strony do udziału w przeprowadzeniu dowodu, zadawania pytań oraz składania wyjaśnień (art. 79 k.p.a.). Wyłączenie ogólnego standardu prawa wysłuchania (art. 10 k.p.a.) konsekwentnie wymagało objęcia nim także normy art. 81 k.p.a. Zapewnienie stronie możliwości wypowiedzenia się co do przeprowadzanych dowodów nie jest zatem warunkiem uznania okoliczności faktycznej za udowodnioną. Ustawa o BFG wyłącza także jeden z istotnych przejawów standardu wysłuchania w postaci dostępności procesowej (bezpośredniego wysłuchania). W szczególności, z uwagi na wyłączenie przepisów art. 89–96 k.p.a. (rozprawa administracyjna), ustawodawca przyjął, że postępowanie wyjaśniające w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji toczy się wyłącznie w formie gabinetowej. Również wyłączenie przepisu art. 73 k.p.a. uniemożliwia bezpośredni kontakt strony z organem procesowym w ramach czynności materialno-technicznej udostępnienia akt sprawy administracyjnej. Z elementów zaliczanych do standardu prawa do obrony ustawa o BFG gwarantuje natomiast prawo do poznania motywów rozstrzygnięcia (art. 103 ust. 3 i 4 ustawy o BFG).

Przyjęte rozwiązanie skłania do pytania, czy nie narusza ono fundamentalnych wartości procesowych. Trzeba zatem zauważyć, że poszanowanie prawa do obrony, mimo cechy doniosłości, nie ma charakteru bezwzględnej. Zgodnie z orzecznictwem TSUE może ono podlegać ograniczeniom, pod warunkiem że ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego, jakim służy dany środek i nie stanowią, z punktu widzenia realizowanych celów, nieproporcjonalnej oraz niedopuszczalnej ingerencji zagrażającej samej istocie praw w ten sposób gwarantowanych⁸. Samo naruszenie prawa do obrony należy oceniać przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności danej sprawy, w szczególności charakteru rozpatrywanego aktu, okoliczności jego przyjęcia oraz przepisów prawa regulującego daną dziedzinę⁹. Również regulacja krajowa dopuszcza wyłączenie lub ograniczenie prawa strony do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Możliwość taką przewiduje przepis art. 10 § 2 k.p.a., odnosząc ją do stanu wyższej konieczności (Łaszczyca, 2007, s. 55 i n.), a jedną z chronionych wartości, uzasadniających odstępianie od zasady, jest także wartość materialna („względ na grożącą niepowetowaną szkodę materialną”, bez dookreślenia, czyja może to być szkoda). Skłania to do spostrzeżenia, że również w takim przypadku, w którym przepis art. 11 ust. 5 ustawy o BFG nie wyłączałby wprost norm wynikających z art. 10 k.p.a., odstępianie od zasady wysłuchania strony miałoby umocowanie w przepisach k.p.a.

Doniosłym standardem procesowym, który nie został przyjęty w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, jest mechanizm wynikający z zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego¹⁰. Regulacja ustawy o BFG nasuwa w tym zakresie wątpliwości. Przepis art. 11 ust. 5 ustawy o BFG nie wyłącza stosowania art. 15 k.p.a., wyłącza natomiast przepisy art. 127–140 k.p.a. (rozdział 10 działu II – „Odwołania”) oraz nie wyłącza norm art. 141–144 k.p.a. Nieobjęcie wyłączeniem normy art. 15 k.p.a. wynika – jak się wydaje – wyłącznie z umieszczonego w tym przepisie zastrzeżenia („postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej”). Zastrzeżeniem tym ustawodawca podkreśla możliwe odstępstwo od standardu dwuinstancyjności, a ustawa o BFG taki wyjątek wprowadza, przyjmując, że decyzje, o których mowa w art. 11 ust. 4 ustawy o BFG (w tym decyzja w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji), są ostateczne i podlegają natychmiastowemu wykonaniu (art. 11 ust. 8 ustawy o BFG). Kodeksowe rozumienie ostateczności, o której mowa w art. 16 § 1 k.p.a. (przepis nie został wyłączony), oznacza zatem, że od decyzji w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji ani wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. W rezultacie ustawodawca konsekwentnie wyłączył normy wynikające z art. 127–140 k.p.a. Niejasny jest natomiast brak wyłączenia przepisów art. 141–144 k.p.a., regulujących prawo zażalenia, które także w swojej konstrukcji oparte jest na dwuinstancyjności. Argumentem o niecelowości takiego wyłączenia nie może być wnioskowanie *a fortiori*. Ustawodawca może bowiem przyjąć

rozwiązanie poddające akty procesowe wydawane w toku postępowania (postanowienia) weryfikacji w trybie administracyjnym, a akt końcowy (decyzję administracyjną), np. z uwagi na jego doniosłość lub inne kryteria – wyłącznie kontroli sądowej. W tym przypadku, mimo braku prostego wyłączenia prawa zażalenia w przepisie art. 11 ust. 5 ustawy o BFG, kodeksowa regulacja tego środka zaskarżenia podlega wyłączeniu z uwagi na wymóg „odpowiedniego” stosowania przepisów k.p.a. Normy art. 141–144 k.p.a. należy ocenić jako nieznajdujące zastosowania ze względu na ich bezprzedmiotowość czy też sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Należy dostrzec, że zażalenie w polskim systemie administracyjnoprosocym jest środkiem zaskarżenia konkretnym. Przysługuje tylko wówczas, gdy przepis tak stanowi. Ustawa o BFG takiego zaś środka nie przewiduje, a ewentualne postanowienia wydane na podstawie odpowiednio stosowanych norm k.p.a. (w istocie można jedynie rozważyć przykład postanowienia w sprawie zawieszenia postępowania) nie podlegają zaskarżeniu ze względu na wyłączony standard prawa do obrony czy już sam brak obowiązku ich doręczenia stronie postępowania.

Wyłączenie standardu dwuinstancyjności postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji nie narusza przepisów Konstytucji RP. Dwuinstancyjność jest doniosłą zasadą ustawową, podkreślaną także w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, jednak przepis art. 78 Konstytucji nie wyraża jej w sposób bezwzględny¹¹. Ustalać zasadę, że każda ze stron ma prawo do zaskarżenia decyzji wydanych w pierwszej instancji, Konstytucja nie wyklucza różnorodności podmiotów rozpatrujących zaskarżenie (tak administracyjnych, jak i sądowych), a nadto wprost dopuszcza od niej ustawowe wyjątki. Różnorodność ta nie może naruszać samej istoty i celu zaskarżenia, jednak w przypadkach usprawiedliwionych jest dopuszczalna.

Ustawa o BFG w sposób wyraźny wyłącza w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji zasadę polubownego załatwiania spraw spornych, o której stanowi art. 13 k.p.a. W rezultacie jej wyłączenia w postępowaniu tym nie znajdują także zastosowania przepisy o mediacji administracyjnej (rozdział 5a działu II, art. 96a–96n k.p.a.) i ugodzie administracyjnej (rozdział 8 działu II, art. 114–122 k.p.a.). Można jednak zauważyć, że już sama konstrukcja prawna i charakter wskazanego postępowania czyni bezprzedmiotowe stosowanie w nim instrumentów skierowanych na alternatywne załatwienie sprawy. Względ na treść art. 103 ust. 2 ustawy o BFG, przesądzającego, że postępowanie to toczy się z udziałem jednej tylko strony postępowania, eliminuje podmiotową przesłankę zawarcia ugody administracyjnej, a tym samym wyklucza możliwość podjęcia mediacji w jej postaci horyzontalnej. Z uwagi na brak potencjału mediacyjnego (zdolności mediacyjnej) wykluczona jest także postać mediacji wertykalnej. Nie pozwala na nią charakter sprawy wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Decyzja ją rozstrzygająca nie jest oparta na uznaniu administracyjnym, nie odnosi się do niej także

inna postać luzu, który uzasadniałby podjęcie czynności mediacyjnych.

Procesowe standardy zachowane w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji

Ustawa o BFG nie wyłącza w jakimkolwiek zakresie obowiązków Zarządu BFG wynikających z zasady prawdy obiektywnej (art. 7 i 77 § 1 k.p.a.) oraz z zasady swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.). Na Zarządzie Funduszu spoczywa obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 k.p.a.), z obowiązkiem wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego (art. 77 § 1 k.p.a.). Całokształt zaś materiału dowodowego jest dla tego organu podstawą oceny, czy dana okoliczność została udowodniona. Wskazane zachowania organu procesowego wyznaczają ogólny obowiązek skierowany na ustalenie podstawy faktycznej decyzji. Osiągnięciu tego celu służą bardzo szeroko wyznaczone granice dopuszczalnego dowodu (art. 75 § 1 k.p.a.), obejmującego także środki dowodowe nienazwane (w regulacji k.p.a.). Podstawowym środkiem dowodowym w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji jest dowód z dokumentu. Wśród nich istotną rolę odgrywa „informacja” KNF o:

- 1) zagrożeniu podmiotu upadłością oraz
- 2) braku przesłanek wskazujących, że możliwe do podjęcia działania nadzorcze lub działania tego podmiotu pozwolą we właściwym czasie usunąć to zagrożenie (art. 101 ust. 1 ustawy o BFG).

Informacja ta ma walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 76 k.p.a. Zawiera ocenę co do wskazanych w niej przesłanek i ocena ta korzysta z domniemania zgodności z prawdą. Taki sam charakter ma opinia KNF w zakresie spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 101 ust. 7 pkt 1 i 2 ustawy o BFG, której Fundusz zasięga przed wydaniem decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji (art. 101 ust. 11 ustawy o BFG). Do opinii tej nie stosuje się art. 106 k.p.a. (przepis wyłączony treścią art. 11 ust. 5 ustawy o BFG), a zatem nie ma ona formy postanowienia (aktu administracyjnego). Dokumenty te nie mają więc waloru wiążącego dla Zarządu BFG, a podlegają ocenie w ramach zasady swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.). Judykatura podkreśla, że „stwierdzająca wystąpienie podstaw do wszczęcia przymusowej restrukturyzacji treść opinii Komisji nie wiąże Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Organ ten jest uprawniony do wyrażenia konkluzji przeciwnej. *A contrario* wiążąca byłaby natomiast opinia negatywna, blokująca możliwość wszczęcia przymusowej restrukturyzacji”¹². Status środka dowodowego (nienazanego w odniesieniu do regulacji k.p.a.) ma m.in. oszacowanie. Nie jest ono opinią biegłego. Już sam wzgląd na obligatoryjność oszacowania (art. 137 ust. 1 ustawy o BFG: „Fundusz [...] zapewnia przeprowadzenie oszacowania wartości aktywów i pasywów podmiotu”)

odróżnia ten środek od opinii biegłego, której niezbędność ocenia organ procesowy (art. 84 § 1 k.p.a.: „gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne”)¹³. Różni je także podmiot wykonawczy. Opinia biegłego lub biegłych to zawsze opinia osoby fizycznej powołanej do wydania opinii. Oszacowania dokonuje zaś na zlecenie Funduszu podmiot niezależny od określonych organów i podmiotów, co oznacza, że może nim być i – z uwagi na przedmiot oszacowania – z reguły jest podmiot instytucjonalny. W tym tylko zakresie oszacowanie mogłoby odpowiadać istocie ekspertyzy z instytutu naukowo-badawczego, która w granicach wyznaczonych normami k.p.a. jest środkiem dowodowym nienazwanym, jednak i od takiej ekspertyzy oszacowanie różni się jego obligatoryjnością.

Przepis art. 11 ust. 5 ustawy o BFG nie wyłącza stosowania art. 12 k.p.a. i art. 35 § 1 k.p.a., natomiast wyłączeniem obejmuje normy zawarte w art. 35 § 2–5 k.p.a. i art. 36–38 k.p.a. Oznacza to wprost, że obowiązkiem Zarządu BFG jest działanie w sprawie wnikliwie i szybko, załatwienie sprawy bez zbędnej zwłoki, z wykorzystaniem możliwie najprostszych środków prowadzących do jej załatwienia. Użyte we wskazanych przepisach zwroty „działać [...] szybko”, „bez zbędnej zwłoki” są postaciami względnego określenia terminów załatwiania spraw. Konieczność realizacji zasady szybkości postępowania wynika także – jak wyżej już podkreślono – z działania w stanie wyższej konieczności. Szybkość ma zatem w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji także podłoże „materiałne”. Wśród określonych w Dyrektywie BRR celów (pkt 5 preambuły) wskazano wyraźnie na umożliwienie wystarczająco wczesnej i szybkiej interwencji. Szybkość, o której mowa w art. 12 § 1 k.p.a., jest poprzedzona inną wartością, o większej doniosłości, czyli wnikliwością działania. Obowiązek działania szybkiego nie może usprawiedliwiać naruszenia zasady prawdy obiektywnej, o której mowa w art. 7 k.p.a. Z uwagi na wagę sprawy i potrzebę jej wnikliwego wyjaśnienia, a także wyłączenie udziału strony w tym postępowaniu ustawodawca konsekwentnie wyłączył instytucję sygnalizacji (art. 36 k.p.a.), prawo ponaglenia (art. 37 k.p.a.) oraz ramowy przepis dotyczący odpowiedzialności za niezakończoną sprawę z nieuzasadnionych przyczyn (art. 38 k.p.a.).

W postępowaniu administracyjnym w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji znajdują zastosowanie – w wyniku prostego stosowania – przepisy art. 8 k.p.a. oraz art. 27 k.p.a., ustanawiające i gwarantujące w nim standard bezstronności jako jednej ze szczegółowych wartości zasady zaufania. Ze względu na kolegialny charakter Zarządu BFG członkowie tego organu podlegają trybowi wyłączenia uregulowanemu w art. 27 k.p.a. Z uwagi na sposób podejmowania decyzji (w formie uchwały) brak obiektywizmu może dotyczyć członka organu kolegialnego, nie zaś całego organu kolegialnego. Przyczyny wyłączenia, o których mowa w art. 24 § 1 i § 3 k.p.a., należy zatem rozpatrywać w stosunku do członków Zarządu BFG, a ewentualne naruszenie standardu bezstronności stanowi przyczynę wznowienia postępowania, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 3 k.p.a. (decyzja wydana została przez członka

organu kolegialnego, który podlegał wyłączeniu stosownie do art. 27 k.p.a.). Wada ta nie prowadzi jednak do uchylenia decyzji, jeżeli w wyniku wznowienia postępowania mogłaby zapasć wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji dotychczasowej (przesłanka negatywna z art. 146 § 2 k.p.a.). Nie można wykluczyć przypadku, że wynik głosowania jest tak jednoznaczny, że wyłączenie jednego członka organu kolegialnego nie miałoby istotnego wpływu na treść podjętej decyzji (Łaszczyca, 2020, s. 107–108).

Jednym ze standardów europejskich, uznawanych za element konstrukcyjny prawa do obrony, jest prawo strony do poznania motywów rozstrzygnięcia. Uprawnieniu temu odpowiada obowiązek organu sporządzenia uzasadnienia rozstrzygnięcia. Decyzja o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji w pełni spełnia ten standard. Szczególnym rozwiązaniem przyjętym przez ustawę o BFG jest odrębność uzasadnienia decyzji do samego rozstrzygnięcia. Z przepisu art. 103 ust. 3 ustawy o BFG wynika, że uzasadnienie sporządzane jest w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia podmiotowi w restrukturyzacji. Dodatkowo ustawa nakłada także obowiązek doręczenia podmiotowi w restrukturyzacji uzasadnienia w formie elektronicznej (art. 103 ust. 4 ustawy o BFG). Następco sporządzane uzasadnienie decyzji administracyjnej nie stanowi odrębnego aktu administracyjnego, lecz jest elementem pierwotnej decyzji (Mroczkowski, 2022, s. 75). Data doręczenia uzasadnienia (z zastosowaniem zasady dni pełnych) wyznacza jednocześnie początek biegu 7-dniowego terminu do wniesienia przez radę nadzorczą podmiotu w restrukturyzacji skargi do sądu administracyjnego (art. 103 ust. 5 ustawy o BFG). W postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji znajduje pełne zastosowanie norma art. 11 k.p.a. ustanawiająca zasadę przekonywania, nakładającą na Zarząd BFG obowiązek wyjaśnienia stronie zasadności przesłanek, którymi organ ten kierował się przy załatwieniu sprawy. Samą budowę (strukturę) uzasadnienia określa stosowany wprost przepis art. 107 § 3 k.p.a., wymagając zawarcia w nim zarówno warstwy faktycznej, jak i prawnej.

Ustawa o BFG zapewnia realizację w postępowaniu w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji standardu zakomunikowania o podjętym rozstrzygnięciu. Przyjmuje w tym zakresie określone rozwiązania własne, wyłącza stosowanie niektórych kodeksowych rozwiązań¹⁴, w tym – z niejasnych przyczyn – przepisu art. 109 k.p.a. (statuującego zasadę doręczenia stronom decyzji na piśmie i normującego inne kwestie techniczne), a w pozostałym zakresie wymaga odpowiedniego stosowania wzorca kodeksowego. Z przepisu art. 103 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o BFG wynika wprost, że Zarząd BFG ma obowiązek doręczenia stronie postępowania decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, a następnie doręczenia sporządzonego uzasadnienia (art. 103 ust. 4 ustawy o BFG). Można zauważyć, że regulacja ta jest w istocie powtórzeniem treści art. 109 § 1 k.p.a., a zatem zbędne było wyłączenie tego przepisu. Trafnie wyłączono natomiast normę wynikającą z art. 109 § 2 k.p.a. Decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji nie można ogłosić ustnie. Samą

postać doręczanej decyzji pozwalają ustalić przepisy art. 103 ust. 1 i art. 106 ust. 2 ustawy o BFG oraz art. 14 § 1a k.p.a. Pierwszy nakłada obowiązek doręczenia decyzji (bez dookreślenia jej postaci), drugi tworzy możliwość doręczania dokumentacji sprawy/dokumentów z wykorzystaniem technik informatycznych, przyjmując, że dowodem doręczenia jest potwierdzenie transmisji danych, a trzeci ustanawia zasadę pisemności w dwóch postaciach: papierowej lub elektronicznej. Wprawdzie decyzja jest rodzajem dokumentu, jednak wydaje się, że nie jest objęta zakresem art. 106 ustawy o BFG. Już sama regulacja dowodu doręczenia (potwierdzenie transmisji danych) nie jest standardem wystarczającym dla decyzji podejmowanej w stanie wyższej konieczności. W rezultacie decyzja o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji przyjmuje w wymiarze podstawowym postać papierową bądź elektroniczną w rozumieniu k.p.a. i w takiej podlega doręczeniu.

Decyzja w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji korzysta z waloru rozstrzygnięcia ostatecznego (standard trwałości/stabilności decyzji). Z art. 11 ust. 8 ustawy o BFG wynika wprost, że decyzja o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji jest ostateczna i podlega natychmiastowemu wykonaniu. Szczególną trwałość tej decyzji zapewnia także regulacja art. 105 ust. 2 ustawy o BFG. W przypadku uwzględnienia przez sąd administracyjny skargi na wskazaną decyzję – w granicach art. 145 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi¹⁵ – sąd jedynie stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa. W odniesieniu do wskazanej decyzji przepis art. 11 ust. 5 ustawy o BFG nie wyłącza – w ogólności – dopuszczalności zastosowania trybów nadzwyczajnych wzruszenia decyzji ostatecznej, w szczególności wznowienia postępowania zakończonego taką decyzją oraz stwierdzenia jej nieważności. Ich stosowanie ma jednak wymiar ograniczony z dwóch zasadniczych powodów. Pierwszym jest bezprzedmiotowość niektórych przesłanek pozytywnych instytucji wznowienia postępowania (m.in. wynikających z art. 145 § 1 pkt 4, 6–8 k.p.a.) i stwierdzenia nieważności decyzji (przesłanki określone w art. 156 § 1 pkt 1, pkt 2 *ab initio*, pkt 5–6 k.p.a.). Bezprzedmiotowość ta wynika z przyjętej konstrukcji postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji (w szczególności z wyłączonego standardu wysłuchania strony, jednostkowego organu właściwego do wydania decyzji, obowiązywania podstawy prawnej dla decyzji w tym przedmiocie i braku stwierdzenia jej niewykonalności). Drugim, jednocześnie podstawowym elementem ograniczającym stosowanie trybów nadzwyczajnych jest obowiązek ich stosowania „odpowiedniego”, co w szczególności oznacza, że żaden z tych trybów nie może zakończyć się decyzją „eliminującą”, czyli decyzją o uchyleniu/stwierdzeniu nieważności decyzji w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Ustalenie zaistnienia przesłanki pozytywnej i braku wystąpienia przesłanki negatywnej prowadziłoby jedynie do wydania decyzji stwierdzającej wydanie zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa. Szczególna trwałość decyzji w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji oraz określone elementy konstrukcyjne sprzeciwiają się także

zastosowaniu niektórych podstaw odwołalności decyzji ostatecznej (np. art. 155 k.p.a.).

Podsumowanie

Wyłączenie w postępowaniu administracyjnym w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji dwóch podstawowych standardów procesowych, tj. prawa strony do udziału w postępowaniu (prawa wysłuchania) oraz prawa odwołania od decyzji w trybie administracyjnym, przy zachowaniu standardu prawdy obiektywnej, skłania do wniosku, że dla tego rodzaju sprawy indywidualnej za wiodące ustawodawca uznał wartości wynikające z prawa materialnego. Ustalenie zaistnienia materialnoprawnych przesłanek wydania decyzji uzyskuje w tym postępowaniu walor fundamentalny, któremu ustępują doniosłe wartości procesowe. Jest to zatem rodzaj postępowania administracyjnego, w którym wyraźnie zaznacza się prymat norm prawa materialnego w stosunku do norm prawa procesowego. Wartości wynikające z tych ostatnich muszą nieraz ustąpić z uwagi na stosunki społeczno-gospodarcze kształtowane normami prawa materialnego. Dotyczy to w szczególności spraw, których cechą jest ich osadzenie w stanie wyższej

konieczności, oraz spraw o niebagatelnych skutkach dla sfery społecznej i gospodarczej. Taką sprawą indywidualną jest zaś sprawa wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Wskazany wyżej prymat norm prawa materialnego ma także wpływ na zakres sądowej kontroli decyzji w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, zwłaszcza że same granice orzecznicze sądu administracyjnego – w przypadku uwzględnienia skargi – zostały ograniczone wyłącznie do stwierdzenia jej wydania z naruszeniem prawa (art. 105 ust. 2 ustawy o BFG). Skoro sąd administracyjny nie może uchylić zaskarżonej decyzji w celu usunięcia przez Zarząd BFG określonych naruszeń prawa procesowego, a jednocześnie sprawa administracyjna rozstrzygnięta kontrowaną przez sąd decyzją osadzona jest w stanie wyższej konieczności, to ocena legalności tej decyzji powinna być dokonana przede wszystkim w przestrzeni norm prawa materialnego, zaś w sferze procesowej jedynie w aspekcie takich naruszeń, które miałyby realny wpływ na wynik sprawy. Nie każde zatem naruszenie zasad czy gwarancji procesowych wynikających z przepisów regulujących postępowanie administracyjne w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji może być podstawą stwierdzenia przez sąd wydania jej z naruszeniem prawa, a jedynie takich, które miałyby rzeczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia sprawy co do istoty.

Notes/Przypisy

¹ Dz.U. z 2025 r., poz. 1691, dalej określany jako k.p.a.

² Szeroko problem postępowania szczególnych, od zagadnień terminologicznych po kryteria ich wyodrębniania, omawia M. Kamiński (2021, s. 209 i n.).

³ Dz.U. z 2025 r., poz. 643 ze zm., dalej określana jako „ustawa o BFG”.

⁴ Przepis art. 11 ust. 4 *in fine* ustawy o BFG wyraźnie wskazuje Zarząd jako organ wydający decyzję. Sformułowania art. 65 ustawy o BFG „organem przymusowej restrukturyzacji jest Fundusz” oraz art. 100 ustawy o BFG „przymusową restrukturyzację prowadzi Fundusz” odnosić należy do wszelkich czynności, zwłaszcza materialnoprawnych, podejmowanych w ramach realizowanej już przymusowej restrukturyzacji.

⁵ W kwestii pozycji prawnej BFG zob. Ofiarski, 2021, s. 18–19.

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.Ur.UE L.2014.173.190).

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.Ur.UE L.2021.22.1).

⁸ Wyrok TS z 15 czerwca 2006 r., C-28/05, G. J. Dokter, Maatschap Van den Top and W. Boekhout v. Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, ECLI:EU:C:2006:408, pkt 75; wyrok TS z 18 marca 2010 r., C-317/08-C-320/08, Rosalba Alasini v. Telecom Italia SpA (C-317/08), Filomena Califano v. Wind SpA (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono v. Telecom Italia SpA (C-319/08) oraz Multiservice Srl v. Telecom Italia SpA (C-320/08), ECLI:EU:C:2010:146, pkt 63.

⁹ Wyrok TS z 5 listopada 2014 r., C-166/13, Sophie Mukarubega..., pkt 54.

¹⁰ W nauce wskazuje się na ograniczenie zasady dwuinstancyjności – zob. Wajda, 2023, s. 55.

¹¹ Zob. także wyrok WSA w Warszawie z 25 sierpnia 2021 r., VI SA/Wa 201/21, LEX nr 3232104.

¹² Wyrok WSA w Warszawie z 25 sierpnia 2021 r., VI SA/Wa 201/21, LEX nr 3232104.

¹³ Zob. także wyrok NSA z 9 czerwca 2025 r., II GSK 1396/22, CBOSA.

¹⁴ Dotyczących warunków doręczania pism drogą elektroniczną (art. 391 k.p.a.), przepisów dotyczących doręczania pism osobom nieznanym z miejsca pobytu oraz korzystającym ze szczególnych uprawnień wynikających z immunitetu dyplomatycznego lub konsularnego jako bezprzedmiotowych (art. 48), przepisów o publicznych zawiadomieniach, także bezprzedmiotowych (art. 49) oraz art. 109 k.p.a.

¹⁵ Dz.U. z 2026 r., poz. 143 ze zm.

Bibliografia/References

Literatura/Literature

- Blachnio-Parzych, A. (2003). Przepisy odsyłające systemowo (wybrane zagadnienia). *Państwo i Prawo*, (1).
- Kamiński, M. (2021). W: G. Łaszczyca, & A. Matan (red.), *System Prawa Administracyjnego Procesowego. Tom IV. Postępowania autonomiczne i szczególne. Postępowania niejurysdykcyjne*. Wolters Kluwer.
- Łaszczyca, G. (2007). „Stan wyższej konieczności” w ogólnym postępowaniu administracyjnym. *Samorząd Terytorialny*, (4).
- Łaszczyca, G. (2020). Wyłączenie członka organu kolegiального w ogólnym postępowaniu administracyjnym. *Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny*, 82(3), 95–109.

- Mroczkowski, P. (2022). *Następcze sporządzenie uzasadnienia decyzji administracyjnej*. *Przegląd Prawa Publicznego*, (11).
- Nowacki, J. (1964). „Odpowiednie” stosowanie przepisów prawa. *Państwo i Prawo*, (3).
- Ofiarski, Z. (2021). Zasady nakładania kar pieniężnych na „podmioty krajowe” przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny. *Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego*, (4). <https://doi.org/10.33226/0137-5490.2021.4.3>
- Skoczyła, A. (2001). *Odesłania w postępowaniu sądowoadministracyjnym*. C.H.Beck.
- Wajda, P. (2023). Zaskarżenie decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji. *Monitor Prawa Bankowego*, (7-8).
- Wróblewski, J. (1964). Przepisy odsyłające. *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Łódzkiego. Nauki Humanistyczno-Społeczne. Seria I*, (35).

Akty prawne/Legal acts

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.Ur.UE L 2014.173.190).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.Ur.UE L 2021.22.1).
- Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r., poz. 1691).
- Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz.U. z 2025 r., poz. 643 ze zm.).

Orzecznictwo/Judgments

- Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 15 czerwca 2006 r., C-28/05, G. J. Dokter, Maatschap Van den Top and W. Boekhout v. Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, ECLI:EU:C:2006:408.
- Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 18 marca 2010 r., C-317/08-C-320/08, Rosalba Alassini v. Telecom Italia SpA (C-317/08), Filomena Califano v. Wind SpA (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono v. Telecom Italia SpA (C-319/08) oraz Multiservice Srl v. Telecom Italia SpA (C-320/08), ECLI:EU:C:2010:146.
- Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 5 listopada 2014 r., C-166/13, Sophie Mukarubega v. Préfet de police i Préfet de la Seine-Saint-Denis, C-166/13, ECLI:EU:C:2014:2336.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 czerwca 2025 r., II GSK 1396/22, CBOSA.
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 25 sierpnia 2021 r., VI SA/Wa 201/21, LEX nr 3232104.

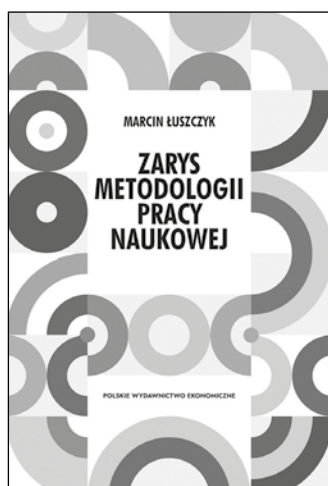
Prof. dr hab. Grzegorz Łaszczyca

Uniwersytet Śląski w Katowicach, kierownik zespołu badawczego instytucji prawa administracyjnego procesowego. Radca prawny. Autor i współautor licznych publikacji naukowych z zakresu postępowania administracyjnego. Redaktor i współautor *Systemu Prawa Administracyjnego Procesowego* (2017–2021) oraz *Systemu Prawa Sądownictwa Administracyjnego* (2023–2025).

Prof. dr hab. Grzegorz Łaszczyca

University of Silesia in Katowice, Head of the Research Team for Administrative Procedural Law Institutions. Attorney-at-law. Author and co-author of many publications in the field of administrative proceedings. Editor and co-author of the *Administrative Law Procedural System* (2017–2021) and the *Administrative Courts Law System* (2023–2025).

NOWOŚCI

Więcej informacji na: www.pwe.com.pl